

Karkulka neblaze červená

Karkulka se probrala na stole, kde byla položená krvavá sekera, vykost'ovací nože a nemohla se pohnout.

„Fuj,“ pravil vlk, „ty párky páchnou po WC deodorantu.“

„Neremcej, zacpi si čenich a dovez objednávku do motorestu U krvavé Mary.“ Mužský hlas Karkulce někoho připomínal, ale hlava jí nesnesitelně třeštila a nemohla si vzpomenout.

„A nezapomeň na hořčici!“ Karkulka zahlédla ruku v myslivecké kamizole ukazující na stěnu. Zaostrila pohledem a dřív než vlk sundal kudlou přišpendlený papír ze stěny, četla: Objednávka na 60 kg párků a kyblík pikantní hořčice.

„Jenomže ta v babině domku je zkažená. Kapku jsem si líznul a ještě teď jako by se mi v břiše převalovalo kamení.“

„No a? V téhle putyce slupnou všecko. A Mary můžeš slíbit, že zítra budou na skladě libové lahůdkové párky,“ dodal myslivec a zálibně pohlédl na bezmocnou Karkulku.

Konečně dívce zapadly vzpomínky do patřičných přihrádek a nyní se na pokyn mozku poslušně vynořily. Tenhle divný myslivec se přece motal kolem babiččina domku ve chvíli, kdy nemohla stařenku najít. Proč jen ho žádala o pomoc? Hloupý nápad! Neměl ten chlap náhodou v ruce krvavý nůž? Nakoukli společně do dvou pokojů, do kumbálu na košťata a když procházeli chodbou, explodoval záchod. Poslední co zahlédla, než omdlela, byla nechutná krvavá kaše. A teď vězí v pěkné kaši i ona! Ledaže...

„Pokud vím, čerstvou hořčici měla babička v kůlně,“ zapojila se do hovoru roztřeseným hlasem.

„Kůlnu jsem neprohlížel,“ přiznal vlk, „nešla otevřít.“

„Jasně,“ pokusila se přikývnout Karkulka, „někdo se snažil vypáčit zámek, západka je vzpříčená a na dveře se musí zatlačit aspoň ve dvou. Zajdu tam s tebou, vlku, a pomůžu ti je otevřít.“

Vlk nerozhodně pohlédl na myslivce.

Muž v kamizole ho hrubě odstrčil a sám se naklonil nad Karkulku. „Tu kůlnu s tebou půjdu prohlédnout já! Ale jestli doufáš, že mě po cestě oblafneš a zdrhneš, doufáš marně!“ Natáhl se pro brokovnici a Karkulka jen ztěžka polkla.

Došli k babiččině domečku a společnými silami vypáčili vrzající dveře od kůlny. Karkulka se tlačila dopředu, ale muž ji popadl za ruku a smýkl jejím tělem dozadu. „Já první.“ Vstoupil opatrně dovnitř, ale mnoho světla tu nebylo. Udělal další krok a zvuk těžkého kovového „cvak“ přehlušil myslivcův řev. Nastražená železa na medvěda splnila svůj účel. Karkulka hbitě popadla brokovnici, kterou muž upustil a odhodila ji k zadní stěně. Jen taktak unikla z dosahu jeho prstů, když po ní hrábl.

„Ty hlupáku,“ zazubila se na něj z bezpečné vzdálenosti, „proč myslíš, že mi říkají červená Karkulka?“

„Ale milá slečno, vy se hrozně pletete. Já jsem neměl v úmyslu vám ublížit. Pracuji v utajení pro myslivecký svaz. Vyšetřuji záhadné zmizení několika jeho členů.“

„Vážně?“ ušklíbla se Karkulka. „Tak to vám ušetřím jen něžnou dřevěnou narkózu.“ Natáhla se pro obrovskou palici. Myslivec vztáhl ruce, ale prudký úder zadržet nedokázal. V bezvědomí se zhroutil na zem.

„To máš za nekalou konkurenci a hlavně za to, žeš nechal babičku explodovat na záchodě. Taková nedůstojná smrt, fuj, styd' se.“ Oprášila si ruce a strhla deku z nablýskaného nerezového stroje na separování masa.

Poté vylovila z police napínák na železa a přistoupila k bezvládnému agentovi. Jakmile se však nad ním sklonila, nečekaně ožil, jeho loket se jí zaklínil pod bradu a síla svalnaté paže zaškrtila přívod vzduchu do plic. Uhodila ho napínákem do zraněné nohy. Zavyl, stisk však neuvolnil. Byla chyba ho podcenit, sdělil Karkulce nedostatečně okysličený mozek, ale vyslat signál k záchranné akci už nestihl. Lapala po dechu a jakoby zdálky zaslechla vrznutí dveří. Závan vzduchu předcházel dutému úderu v synchronizaci se zastřeným hlasem: „Hajzle zas...“ Zbytek slova zanikl v tříštivém zaprašnění dřeva. „A ještě navíc sem si vo tebe zlomila násadu,“ zavrčela babička vztekle a odhodila trosky javorové palice do kouta.

„Babi...“ zasípala vykuleně Karkulka.

„Byli dva - hajzlové! Jeden mi nasypal jed do hořčice. Šoupla jsem ho

svázaného na záchod a hodila přes něj svůj vlčí župan. Ten druhý trouba ho rozfaširkoval semtexem, páč si myslel, že sem to já. Co říkáš? Budou se hodit záškodnický klobásy uzené na javorovém špalku?“

Karkulce pípl mobil. „Dík babi, seš třída, ale už musím běžet, vlk na mě čeká s autem na rozcestí.“

„Počkej, holčičko, eště tvý mámě napíšu vzkaz. Nemáš papír?“

„Mám v kapse objednávku na sobotu.“

„Ukaž,“ pošoupla si babička brýle na nose. „Hele, máma píše, že jeden host našel v párku knoflík z kamizoly. Prej máme dávat pozor.“

„Jen aby v další várce nebyly pro změnu třísky,“ ušklíbla se Karkulka a převzala vzkaz.

Venku si ho přečetla. „Milá Maruš,“ psala babička, „uzenin mám plný zuby, pošli mi po Karkulce víno a bábovku.“

Zasmála se a přidala do kroku. Záhy se mezi stromy vynořila bílá dodávka s logem vlčí hlavy a nápisem FIRMA VLK A BÁBRLE. Pod logem stálo: dodáváme čerstvé párky, krvavou tlačenu, myslivecké klobásy a zabijačkové lahůdky.

„Kde máš hořčici?“ zavrčel na dívku vlk. „Jen počkej, Mary tě zabije.“

„Žádnej strach, máma si poradí. Holt budou dneska párky jako specialita s kečupem.“

Jožo Hororáč – leden 2016